

Nicola Lagioia

De wreedheid

Vertaald door
Els van der Pluijm

2016

DE BEZIGE BIJ

AMSTERDAM | ANTWERPEN

Voorspellen is een waagstuk, vooral als het om de toekomst gaat.

Niels Bohr

EERSTE DEEL

Wie weet zwijgt, wie spreekt weet niet.

Een bleke, driekwart maan verlichtte om twee uur 's morgens de weg die de provincie Taranto met Bari verbond en op dat tijdstip meestal verlaten was. In noordelijke richting kronkelde de rijbaan om een denkbeeldige rechte lijn langs olijfgaarden, wijngaarden en rijtjes loodsen die wel vliegtuighangars leken. Bij kilometerpaaltje 38 doemde een tankstation op. Er waren in de verre omtrek geen andere, en behalve de selfservice waren er sinds kort ook automaten voor koffie en koude maaltijden. Om dat nieuws wereldkundig te maken, had de eigenaar een skydancer op het dak van de garage laten plaatsnemen. Zo'n vijf meter hoge pop, overeind gehouden door grote ventilatoren.

De opblaasbare reclameman danste in de leegte en zou dat tot het ochtendgloren blijven doen. Hij deed vooral denken aan een rusteloos spook.

Voorbij die vreemde verschijning bleef het landschap opnieuw kilometerslang vlak en eentonig. Alsof je door een woestijn reed. Toen kondigde een twinkelende diadeem in de verte de stad aan. Maar achter de vangrail lagen onbewerkte akkers, stonden fruitbomen en een paar zorgvuldig achter struikgewas verscholen landhuizen. Plekken waar nachtdieren rondscharrelden.

Bosuilen trokken lange schuine banen door de lucht, scheer-

den vlak boven de grond, zodat de insecten, geschrokken van die werveling in de struiken en dode bladeren, tevoorschijn kwamen en zelf hun einde bezegelden. Een krekel wiebelde met zijn voelsprietten op een jasmijnblad. En overal rondom, ongreepbaar, als een enorme vloedgolf die in de leegte bleef hangen, een hele vloot nachtvlinders in het gepolariseerde licht van het hemelgewelf.

Al miljoenen jaren lang identiek aan zichzelf, vielen die beestjes met hun pluizige vleugels volkomen samen met de formule die de stabiliteit van hun vlucht garandeerde. Aan de onzichtbare draad van het maanlicht speurden ze met duizenden tegelijk hun territorium af, golfdten ze van de ene kant naar de andere om de aanvallen van roofvogels te ontwijken. Toen verbraken er een paar honderd hun contact met de hemel, zoals dat al zo'n twintig jaar lang elke nacht weer gebeurde. In de veronderstelling dat ze nog steeds met de maan van doen hadden, vlogen ze op de schijnwerpers van een groepje villa's af. Bij het naderen van die kunstmatige lichtbronnen brak de volmaakte boog van hun vlucht af. Hun beweeglijkheid werd een bezeten rondedans waar alleen de dood een eind aan kon maken.

Op de veranda van het voorste woonhuis lag een zwart hoopje insecten.

Het huis in kwestie was een villa met zwembad, een strak gebouw van twee verdiepingen. Elke avond lieten de eigenaren, als ze naar bed gingen, alle buitenlampen aan, ervan overtuigd dat een verlichte tuin dieven zou afschrikken. Muurlampen op de veranda. Grote ovalen van thermoplastisch onder de rozenstruiken, een rij verticale, gedimde neonbuizen om de weg naar het zwembad aan te geven.

Dat hield de cyclus van de nachtuilen in stand: als karkasjes op de veranda, zieltoegend op het kokendhete plastic, fladderend tussen de rozenstruiken. Net als de vorige nacht en de

nacht daarvoor sloop een jonge zwerfkat behoedzaam over het gazon, vol vertrouwen dat er wel weer een vergeten vuilniszak buiten zou blijven staan. Onder de twijgen van de rododendron sperde een slang zijn kaken open in een poging een nog levende rat door te slikken.

De dichte barrière van het gebladerte dat de villa van zijn evenbeeld scheidde begon te schudden. De kat spitste de oren, hield een poot omhoog. Alleen de nachtvlinders vervolgden onverstoorbaar hun dans in de voorjaarslucht.

Tegen de achtergrond van die ongrijpbare, grijsgroene wolk kwam het meisje de tuin in. Naakt en bleek, onder het bloed. Ze had roodgelakte teennagels en boven haar mooie enkels verzezen een paar slanke maar geen stakerige benen. Ronde heupen. Een stevige, volle boezem. Voetje voor voetje liep ze verder – langzaam, wankel, dwars over het grasveld.

Ze was niet veel ouder dan dertig, maar zeker niet jonger dan vijfentwintig, gezien de nauwelijks waarneembare versoepeling van het spierweefsel die de ranke gestalte van sommige adolescenten iets volmaakts geeft. Door haar lichte huidskleur sprongen de schrammen op haar benen duidelijk in het oog, terwijl de blauwe plekken op haar heupen, armen en onderrug als rorschachvlekken door het oppervlak heen over een innerlijk leven leken te vertellen. Haar gezicht was gezwollen, haar lippen door een diepe, verticale snee gekloofd.

Dat de dieren gealarmeerd waren was normaal. Dat ze dat niet volhielden was veel vreemder. De slang stortte zich weer op zijn prooi. De krekels begonnen weer te sjirpen. Ze joeg hun niet langer angst aan. Alsof ze niet alleen aanvoelden dat ze geen kwaad kon, maar op weg was naar het moment dat de verschillen tussen de soorten wegvallen. Omringd door die, zeg maar, atavistische onverschilligheid liep ze over het grastapijt, gehuld in de fonkelende weerschijn van het zwembad op de

muren van de villa. Langs de fiets die op het paadje was achtergelaten. Daarna verdween ze uit dat hoekje van de wereld zoals ze er was opgedoken, wurmde ze zich aan de andere kant door de heg en begon door het struikgewas te dwalen.

Nu liep ze in het maanlicht over de velden. Haar blik afwezig, maar wel verbonden met de spoel die haar dezelfde weg wees als de nachtvlinders, maar in tegengestelde richting: de ene stap na de andere, zich bezerend als haar voeten op een tak of een scherpe steen traptten. Minutenlang.

Het struikgewas werd een stoffige vlakke. Na nog geen honderd meter versmalde haar pad. Een zwarte, veel dichtere laag. Als haar zenuwstelsel goed had gefunctioneerd, had ze gemerkt dat haar kuiten door het klimmen harder werden, had ze de onbelemmerde, striemende wind op haar huid gevoeld. Ze stak het aangrenzende vlak over en voelde niets van het kille, metalige vermogen van vijfhonderd watt dat opnieuw de welving van haar heupen onthulde.

Vijf minuten later liep ze over het asfalt, midden op de provinciale weg. De straatlantaarns achter zich. Als ze had opgekeken, had ze voorbij de bochten het bord van het benzinstation gezien, de deerniswekkende gestalte van de steigerende skydancer. Ze volgde de rijbaan die naar rechts afboog. De weg ging rechtdoor. Zo, een bleke gestalte, op steeds dezelfde afstand van de vangrail, zou ze worden weerkaatst door de ogen van het beest.

Een reusachtige rioolrat had zich daar gewaagd en keek haar nu aan.

Ruige vacht, vierkante kop. Door zijn gelige snijtanden stond zijn bek noodgedwongen half open. Hij woog meer dan vier kilo en kwam niet uit de omringende velden maar uit de stinkende

putten van waaruit buizen naar de dichtstbijzijnde stedelijke bebouwing liepen. Hij was niet geschrokken van dat meisje, dat nog steeds doorliep, maar bekeek haar juist nieuwsgierig, de snorharen op zijn spitse snuit recht overeind.

Toen voelde het beest een trilling in het asfalt en verstijfde. De stilte werd gevuld door het ronken van een steeds dichterbij komende motor. Twee witte koplampen verlichtten de vrouwelijke gestalte en ten slotte weerkaatsten de ogen van het meisje het afgrijzen van een ander menselijk wezen.

Onder de verstikkende stolp van de nacht bleef hij het verhaal van het ongeluk almaar herhalen.

‘Een klerestreek. Jij doet je werk, maar Christus aan het kruis kijkt die dag niet naar jou om. Als-ie je laat vallen, laat-ie je vallen. Die ochtend was al slecht begonnen, dat kan ik wel zeggen.’

Hij had het in het voorjaar verteld, en al eerder, toen de oude verwarmingsinstallatie de kou in het recreatiecentrum nauwelijks aankon, zodat hij, Orazio Basile, zesenvijftig jaar oud, voormalig vrachtwagenchauffeur en arbeidsongeschikt verklaard, voortdurend zijn neus moest ophalen. Hij zat voorover op zijn stoel, zijn krukken kruislings tegen de gokautomaat, zijn blik somber, verongelijkt. En het publiek – wachtgelders, metaalbewerkers met kapotte longen – hing telkens weer aan zijn lippen, al veranderde er nooit ene jota aan het verhaal.

De soos zat in het oude centrum van Taranto, een boonvormig eilandje, met de rest van de stad verbonden door een draaibrug. Een schilderachtige plek voor wie er niet woonde. Gebouwen met door de tijd en verwaarlozing aangevreten gevels; lege, door onkruid overwoekerde binnenplaatsen. Voor de deur van het lokaal een plek waar ’s nachts trucks met oplegger werden gestald. Tussen de voertuigen door waren de vissersboten in het water voor de verlaten kade zichtbaar. Daarachter enorme,

grillig rode vuurtongen. De zee met de flakkerende weerschijn van de petrochemische industrie.

‘Die rotstad.’

Orazio sperde zijn ogen wijd open, hij zei het in dialect en doelde niet op Taranto. De anderen spitsten hun oren nog voordat hij zijn mond had opengedaan. Door hem al die tijd in de gaten te houden, hadden ze geleerd dat de metronoom de muziek inluidde – zijn ter hoogte van zijn knie dichtgenaaide broek kwam tot leven, de stomp ging op en neer, steeds sneller en nerveuzer.

Er hing die ochtend een blauwige nevel boven de velden tussen Incisa en Montevarchi. Hij zat al uren achter het stuur van zijn bestelwagen op de A1. Zijn passagier kletste aan één stuk door. Het speelt Orazio dat hij hem aan boord had genomen.

De vorige middag was hij uit Taranto vertrokken, en hij had de nacht doorgebracht bij een tankstation in Mugello, in slaap gewiegd door de koelsystemen van vrachtwagens boordevol levensmiddelen. Om halfnegen was hij in de buitenwijken van Genua. Hij reed door het industriegebied, door straten met onwaarschijnlijke richtingwijzers. Elektronica. Speelgoed. Woninginrichting. Langs het ene na het andere groothandelsmagazijn. Kleding. Daar had hij vaart geminderd en in zijn zakken gewroet tot hij het verkreukelde briefje had gevonden. Een paar maanden geleden was hij hier ook al geweest, maar hij was bang om te verdwalen. Toen de letters op het naambord klopten met wat er op het papier stond, stopte hij.

Hij liet de vracht door het personeel uitladen. Vijfhonderd spijkerbroeken, genaaid in Puglia en bestemd voor de detailhandel in het Noordwesten. Terwijl de mannen de kledingstukken eruit haalden, kwam de eigenaar uit de glazen deur van zijn kantoortje.

‘Welkom,’ zei de groothandelaar glimlachend.

Een zestiger in een afgedragen driedelig krijtstreep pak dat eerder op bijgeloof dan op gierigheid wees. De zaken liepen vast al jarenlang gesmeerd, lang genoeg om de mouwen van zijn colbertje zo te verslijten.

‘Nemen we een kop koffie?’

De groothandelaar zag eruit als iemand die ervan overtuigd is dat hij de grens die de levensverwachting in tweeën deelt nog niet heeft overschreden en dat risico ook in de toekomst niet loopt. Daarvandaan naar Taranto zou meer dan twaalf uur rijden zijn, elke minuut was kostbaar. Orazio zocht nog naar een excuus toen de man een hand op zijn schouder legde. Hij liet zich meetroneken. Dat was zijn eerste fout geweest.

Terug uit de bar, was hij met de eigenaar meegelopen naar zijn kantoor om hem de vrachtbrieven te laten tekenen. Toen pas had hij de vertegenwoordiger in mobiele telefoons gezien. Hij zat achter het bureau een krant te lezen.

‘De zoon van een oude vriend,’ zei de eigenaar.

De jongen stond op en kwam zich voorstellen. Slink gesneden pak, zwarte schoenen. Zo ontspannen als de groothandelaar erbij zat, zo veel moeite kostte het de dertiger om zijn voeten drie seconden achter elkaar op de grond te houden. Zonder zijn hoofd te bewegen keek Orazio door het raampje naar de grauwe lucht. Hij popelde om te gaan. Hetzelfde soort ongeduld waardoor hij op zaterdagavond in Taranto, na een paar biertjes in de soos, zin kreeg om ruzie te zoeken.

‘Hij is in feite door een wonder gered,’ zei de groothandelaar.

De vorige middag was de vertegenwoordiger ter hoogte van Savona met zijn Alfa 159 gecrasht. Een verkeerd genomen bocht. Hij zocht een lift naar huis.

‘Hij komt ook uit Puglia,’ voegde de groothandelaar eraan toe.

Orazio was er weer bij. ‘Waarvandaan?’ vroeg hij.

De jongen vertelde het, de groothandelaar knikte voldaan. Een ongeluk komt nooit alleen, dacht Orazio. Hij bedacht dat hij geen omweg zou hoeven maken om hem min of meer thuis te brengen. Hij zou hem iets voorbij het tolpoortje laten uitstappen en dan doorrijden naar Taranto. Makkelijker om ja te zeggen dan nee. Toch had hij dat kunnen doen. Het probleem was de groothandelaar: de bubbel van minzaamheid waarin hij ronddobberde was een manier om volledige overeenstemming tussen Orazio en de vertegenwoordiger voor te wenden, af te dwingen zelfs. Een jovialiteit die pas als die bubbel knapte haar ware aard zou tonen – argwaan en arrogantie. Maar dat was niet gebeurd, en de groothandelaar had er dan ook net als de vorige keer van afgezien de kledingstukken te laten tellen voordat hij ze bij de andere, identieke spijkerbroeken opgestapeld in het magazijn zag. Allemaal van hetzelfde merk. Een aanpak waar de chauffeur deze tweede keer op had gerekend. Dus had hij die jongeman wel moeten meenemen.

De tweede fout was dat hij hem al die onzin had laten uitkramen.

Tot de koffie in het wegrestaurant bij Sestri had zijn passagier zich koest gehouden. Wat betekende dat hij de volgende negenhonderd kilometer aan één stuk door had gerateld.

‘Eerst krijg je dat uitzicht over de westkust. Dat ken je wel, denk ik. Dennen en citrusplantages, vlak bij zee. Op dat moment *beng!*, daar zit ik zonder één schrammetje op het asfalt. Godallemachtig, niet te geloven. Ik kan het zelf nog niet eens geloven. Een gloednieuwe 159. Daarvoor had ik een Variant.’

Zonder aanleiding begon hij te lachen. ‘Een Variant,’ herhaalde hij.

De opgefokte precisie van iemand die nog steeds dertig zal

zijn als hij de vijftig is gepasseerd. Hij kwam trouwens uit de provinciehoofdstad en praatte nogal luchthartig over het gevaar waaraan hij op het nippertje was ontsnapt... Als Zijn gekromde klauw je schampte en je kwam met de schrik vrij, moest je je mond houden en verdergaan.

Orazio reed door en deed of hij er niet was, maar moest zijn onmiskenbare aanwezigheid wel erkennen toen hij ter hoogte van Caianello niet naar het benzinstation kon afslaan. Want als die vertegenwoordiger er niet was geweest, had hij daar de heler ontmoet om de veertig broeken af te geven die hij van de lading had ingepikt.

Een deel van dat geld zou hij bij het bedrag leggen dat hij niet voor de huur gebruikte. Dat zou van pas komen als hij ruzie kreeg met iemand van de soos. Net als de andere keren zou hij weglopen om niet op de vuist te gaan. Hij zou door de buitenwijken van Taranto rijden tot de lampen van de petrochemische industrie de stadsgrenzen steeds minder scherp verlichtten. Aan het eind van een onverharde weg zou er een zwerm lichtpuntjes door het donker breken. De hoeren. Hij zou naar ze toe lopen en zich gelukkig prijzen dat het lot de vrouwen die hij niet in huis had genomen op straat liet lopen.

Maar hij had zich genoodzaakt gezien door te rijden en de vertegenwoordiger zodoende de kans gegeven om even verderop het initiatief te nemen: 'Wat zou je ervan zeggen als we even stoppen om te pissen? Ik trakteer op koffie.'

Na een kort oponthoud vertrokken ze weer. Orazio was zenuwachtig. Hij zat nog steeds te mokken over de winst die hij daarnet was misgelopen. In beslag genomen door zijn berekeningen reed hij door terwijl de schemer de Irpinia uitwiste en over de vlakten van Puglia de heldere, metaligzwarte avond van eind april neerdaalde.

Ter hoogte van Candela zagen ze in het maanlicht enorme pylonen voor windenergie in rijen op de velden staan. Ze deden denken aan een landschap dat te lang in de verbeelding was blijven steken. Auto's in plaats van paarden, mechanische wieken in plaats van windmolens. Na tien minuten verdwenen de masten en werd de horizon plat.

De jongen zou bij het tolpoortje van Bari-Zuid uitstappen, maar vlak daarvoor zei hij: 'Laat mij nu alsjeblieft iets terugdoen.'

Hij had het over een restaurant in het centrum. Volgens hem een chique tent. Hij somde gerechten en wijnlabels op en toen hij daarmee ophield was hij nog niet uitgepraat. Orazio had geknikt. Zijn derde fout. Niet zijn hebberigheid maar zijn vermoeidheid had hem wijsgemaakt dat de schade gedeeltelijk zou zijn vergoed als de jongen hem een maaltijd aanbood.

Ze passeerden het tolpoortje Bari-Zuid en gingen richting kust.

'Wat een klotestad!'

Op dat punt van het verhaal stond Orazio meestal al rechtop. Hij had zichzelf overeind gehesen door met zijn ene hand een armleuning vast te grijpen, terwijl hij met de andere zijn krukken omklemde. Door de inspanning barstte hij van een grimmige energie die hij losliet op de bar en de flessen op de toog, en ook op de toehoorders, die diep verontwaardigd knikten, want hun stad was ook één eindeloze reeks rampen en schandalen in alle soorten en maten. Maar Bari was nog erger.

Elk individu met gezond verstand zou verbijsterd zijn als hij Taranto via de Ionische kustweg naderde. De serene belofte van de zeekust brak stuk op de vergruizers van de cementfabriek, de kraakinstallaties van de raffinaderij, de plaatwalserij, de mijnbouwinstallaties van het enorme industriële complex dat de stad

in zijn klauwen hield. Af en toe raakte een ploegbaas in een ambulance buiten bewustzijn nadat een slijpmachine over zijn toeren was geraakt. Stond een arbeider met een ontvleesde ellepijp nadat er een slijpsteen was ontploft. De machines waren zo georganiseerd dat de schade die ze de mensen toebrachten binnen de perken van een kosten-batenverevening bleef die andere mannen bedachten, in kantoren waar ze de meest extreme uitwassen rooskleuriger voorstelden. Regionale raden ratificeerden ze en rechtbanken vergaven ze na verbeterde gevechten waar de lokale pers van smulde. Zodoende was Taranto een stad van hoogovens. Maar Bari was een stad van kantoren, rechtbanken, journalisten en sportclubs. In Taranto kon blaaskanker, aange-merkt als ‘hoogst onwaarschijnlijk voor een adolescent’, in verband worden gebracht met de aanwezige hoeveelheid dioxine die negentig procent van de hele nationale productie bedroeg. Maar in Bari kon een oude rechter van het hof van appel op zondagmiddag in de zitkamer op de bank naar zijn kleindochter zitten kijken die de hoelahoep nabootste met niets anders aan dan een paar afgetrapte gympjes. Dat voorval was hem verteld door een arbeider van de cementfabriek met een dochter die als dienstmeisje in de provinciehoofdstad werkte.

Daarom had hij de uitnodiging van die vertegenwoordiger dus niet moeten accepteren. Wat schoot hij ermee op dat hij aan dat hele gedoe een eigen huis had overgehouden? Vier piekfijn geschilderde kamers in een pand in het goede deel van Taranto.

In Bari had hij de vertegenwoordiger na het eten aan zijn lot overgelaten.

Hij had nog niet eens van het alleen-zijn kunnen genieten of hij verdwaalde al. Linksaf, rechtsaf en nogmaals rechtsaf om weer onder de knipperende uil van de opticien te belanden.

Vloekend gooide hij het stuur om. Op een zuil verschoof de stralende reclame voor tandpasta naar de verleidelijke reclame voor een kledingwinkel. Toen dacht Orazio weer aan de spijkerbroeken die nog steeds in de bestelwagen verstopt zaten.

Nadat hij een halfuur vergeefs had rondgereden, nam hij de brug die het centrum van de woonwijken scheidde. Tien minuten later zag hij de toren van de Ikea en kalmeerde hij. Hij begreep al dat hij op de provinciale weg was voordat de betonnen afscheiding de rijbanen splitste.

Zoals hij er nu aan toe was, kostte het hem een enorme krachtsinspanning om een kruk ter hoogte van zijn schouder te krijgen. Met verwilderde blik wees hij op het zwarte niets voorbij de golfbrekers, als om te zeggen dat zelfs een man die over het water liep zijn ongeluk niet had kunnen bezweren. De fouten hadden zich al opgestapeld in de voorwereldlijke leegte waar levenslopen worden geschreven voordat de machteloze inkt van de gebeurtenissen ze activeert en begrijpelijk maakt.

Met zijn voet stevig op het gaspedaal had hij over de verlaten provinciale weg gereden. De rijbaan liep omhoog, zodat er zo ver het oog reikte wijngaarden te zien waren. Over een paar dagen zou de maan vol zijn en nu wekte hij de illusie dat hij reusachtig kon uitdijen. In de bocht gaf hij gas en veranderde daarmee de verhouding tussen de voorbijvliegende seconden en de reflectorpaaltjes. In de verte, voorbij een tweede bocht, zag hij de opblaaspop die op het dak van een garage stond te zwaaien. Zijn dans had iets lachwekkends. Orazio fronste zijn wenkbrauwen zonder het afbuigen van de weg uit het oog te verliezen: het ontbreken van lantaarns op het gedeelte dat hij overzag was geen probleem omdat er in de blinde hoek geen gevaar dreigde. Zo had hij zelfs een auto zonder brandende parkeerlichten kunnen zien. Maar wat er toen gebeurde had hij onmogelijk kunnen vermijden.

Een vrouw, een meisje misschien. Ze liep precies midden op de rijbaan, volkomen naakt, en onder het bloed.

Hij gaf een woeste ruk naar rechts. Fout, want de bestelbus vloog de andere kant op. Hij schoot het meisje voorbij, raakte de vangrail. De bestelwagen slipte door tot hij tegen de rail aan de overkant knalde, over de kop sloeg en op z'n zijkant belandde, zodat hij de ijzeren wand heel duidelijk op zich af zag komen.

Hij werd wakker in het Gemeenteziekenhuis van Bari, een kamer met kale wanden waar een oude man met een gebroken dijbeen onafgebroken lag te jammeren.

Door het raam de voorboden van een zonnige dag. Verdoofd door de pijnstillers stak Orazio een hand uit naar het nachtkastje, betastte zijn andere arm, pakte de fles. Van een flinke teug water knapte hij op – zijn gedachten regen zich aaneen tot een lichtende brug, maar verbrokkelden toen om zich daarna in een heel andere volgorde te rangschikken.

Hij had een ongeluk gehad, maar leefde nog. Een ernstig ongeluk. Hij herinnerde zich de toeweg, zelfs de vertegenwoordiger. Zijn bestelwagen was vast total loss. En nog iets. Door de knersende tandraden waarmee hij het voorval probeerde te reconstrueren, glom een melkwitte bol. Vreemd, want die raden grepen allemaal in elkaar, terwijl die bol in de leegte dobberde, nog een keer oplichtte en verdween. Dat meisje. Vast een spook, een uit de krochten van zijn bewustzijn opgedoken droombeeld. Hij had jeuk. De patiënt in het bed naast hem bleef maar jengelen. Hij krabde aan zijn gezicht. Krabde met zijn linker- aan zijn rechterhand. Nog steeds jeuk. Hij zette zich af, slaagde erin te gaan zitten, voelde iets trekken, stak zijn hand uit naar zijn rechterbeen.

Op zijn geschreeuw kwamen twee verpleegsters toegesnel.

Terwijl hij de volgende ochtend met een drain in zijn stomp op bed lag, verscheen het afdelingshoofd in gezelschap van een verpleegster. Op dat moment begon tot Orazio door te dringen dat het meisje echt was.

De arts was een lange, doodsbleke oude man met pluizig wit haar. Hij boog zich over hem heen, bleef langer dan nodig naar hem kijken. Glimlachte. Trok zich weer terug in de kilte die hem van nature eigen leek en richtte zich tot de verpleegster. De stomp moet worden gewassen met milde zeep, zei hij. Een antitranspiratiemiddel moest overmatig zweten tegengaan, terwijl ontstekingen met zalf dienden te worden bestreden.

‘Zalf op basis van corticosteroïden,’ preciseerde hij zodanig dat het voor de patiënt als een geruststelling klonk en voor de verpleegkundige als een bevel.

Algemene ziekenhuizen. Orazio kende die oorden. Een nichtje van hem was ooit aan haar blindedarm geopereerd en na de ingreep vijf uur op de gang achtergelaten. De specialist was een naambordje op een deur waar nooit iemand achter zat. Hoewel de oude man hem bekeek, goed beschermd door zijn cum laude behaalde diploma’s, herkende Orazio in zijn ogen een merkwaardige betrokkenheid.

Dus bleef hij doodstil liggen. Hij keek de specialist zo aan dat diens ogen de zijne volgden toen hij ze op het andere bed richtte.

‘Kunnen jullie verdomme niks doen om hem stil te krijgen?’

Twee uur later hadden ze hem verkast. Een eenpersoonskamer met een eigen badkamer. En vooral een grote kamer, met uitzicht op de eucalyptusbomen op de binnenplaats. Misschien een inderhaast leeggehaald archief waar een bed, een nachtkastje en een tv-meubel waren neergezet. Die nu de treurigheid van misplaatste voorwerpen uitstraalden.

Ze legden hem in het bed en verdwenen voor een paar uur. 's Middags kwam er een verpleegster met een blad met koffie en grapefruitsap. Fronsand keek hij haar aan en verschoof het dienblad dat hem het zicht benam. 'Wat een lullig scherm.' Hij vroeg om een andere tv. De volgende dag brachten twee loopjongens een rechtstreeks uit het winkelcentrum afkomstig 32-inch scherm.

Toen de specialist opnieuw langskwam om hem te onderzoeken, vroeg Orazio met succes of de verpleegster op de gang kon blijven. De volgende dag kwam de specialist terug in gezelschap van twee mannen in donkere pakken. Onder het colbert van de eerste zag hij iets wapperen dat veel weg had van een doktersjas. De tweede was een vijftigjarige met brillantine in zijn haar. De onvermijdelijke gespikkelde stropdas, brede glimlach. Hij stelde zich voor: 'Ranieri, landmeter.' Ze begonnen te praten. De eerste man vond het nodig om de luiken dicht te doen, zodat het licht werd gedempt.

Niemand begon op dat moment over zijn eventuele alcoholgebruik. Er werden in de soos geen grappen meer gemaakt over de mogelijkheid dat het ongeluk vooral fataal was geweest voor zijn geheugen. Dat hadden ze aanvankelijk wel gedaan. Hij vertelde en de anderen schudden hun hoofd. Een van hen wist een krant van de dag dat het bericht erin zou moeten staan te bemachtigen. 'En?' Hij sloeg met de opgerolde krant op de bar. Kijk, de ongelukken van die dag. Een werkloze had zichzelf voor de Apple Store aan de corso Vittorio Emanuele in de fik gestoken. De dochter van een bekende projectontwikkelaar had er een eind aan gemaakt door van de hoogste ring van een parkeergarage te springen. Er was ook een auto-ongeluk geweest, maar op de Adriatica. Geen meisje op de N100 om twee uur 's ochtends – naakt, noch gekleed, noch bebloed, niks, nada.